

paa den anden Side ikke træster sig til overfor Statskassen at tage Ansvar for en Bestemmelse, som kan være ugunstig for den; dog vil i Reglen Banffeligheden for Krigsministeren være den, at han frygter for at træde Individierne for nær. Hvem skal han nu ifølge dette Forslag henvende sig til, forinden han tager en saadan Beslutning? Ikke til Individernes naturlige Talsmand, men til Statskassens naturlige Talsmand. Hvis man nu tillægger denne Medvirken fra Finantsministerens Side nogen væsentlig Indflydelse, og det maa man jo have tænkt sig, vil en samlet Beslutning af de to Ministre fortrinsviis gaae ud paa, at man skal holde Diet fæstet paa Statskassens Interesse. Jeg troer altsaa, at medens der ganske vist ved en saa vag Bestemmelse kan siges Meget paa den ene og paa den anden Side, er dog den ledende Tanke følgende: „Ead os styrke Krigsministeren, som formodentlig er for svag overfor Individernes Krav, ved at pålægge ham at træde i Forbindelse med Finantsministeren“; men er det Mening, saa forekommer det mig, at Tanken her er en ganske anden end den, der har fremkaldt Bestemmelsen i § 12 i den almindelige Røningslov. Der er Bestemmelsen kommen ind paa Individernes Begne; her kommer den ind fortrinsviis paa Statskassens Begne. Man maa nu erindre, at alle disse Bestemmelser om, hvad der skal tillægges Hæren paa Feltfod og paa Cantonnementsfod, om, naar der skal gives Diæter osv., hidtil have ligget udelukkende i Krigsministerens og for Marineministeriets Bedkommende i Marineministerens Haand. Der har, saavidt mig bekjendt, aldrig ved Afgjørelsen af disse Spørgsmaal været Tale om nogen Forhandling mellem Krigsministeren og Finantsministeren; Krigsministeren har afgjort dem, og derved har det havt sit Forblivende. Og dog vare de Spørgsmaal, der kunde komme frem dengang, saalangt vanskeligere, og de medførte et ganske anderledes Ansvar, fordi der ikke forelaa nogen som helst Lovbestemmelse i den Henseende; det fulde Ansvar dengang for Bestemmelserne om, naar der skulde gives Felttillæg, Cantonnementstillæg, Dagpenge, hvem der skulde have dem, paa hvilken Tid han skulde have dem

osv., — det fulde Ansvar i saa Henseende paahvilede Krigsministeren og Marineministeren, og der har ikke hidtil fundet nogen Forhandling Sted mellem de vedkommende Fagministre, som havde dette Ansvar, og Finantsministeren. Nu er Ansvar og Banffeligheden under Forudsætning af, at den foreliggende Lov udkommer, blevet langt mindre, idet der her er givet nøiagtige Bestemmelser for, hvad de forskjellige Charger skulde have, hvorledes Satterne skulde være for Felttillæg, for Cantonnementstillæg osv., saa at Krigsministerens og Marineministerens Ansvar ligeoverfor de her opstaaende Spørgsmaal er blevet meget ringere. Der kan slet ikke være Tale om, at der skulde komme til at foreligge Krigsministeren eller Marineministeren vigtige Principspørgsmaal, idet disse ere afgjorte ved selve Loven; det er rene Enkeltheder, mindre vigtige Spørgsmaal, som kunne komme til at foreligge for dem, og det forekommer mig da, at man ikke behøver nogen Lovbestemmelse — om hvilken det endda antages, at den slet ikke faaer nogen praktiff Betydning eller Nytte — ligeoverfor saa ubetydelige Spørgsmaal, og at man ikke behøver at indbringe en Bestemmelse i Loven, der deels har en anden ledende Tanke end den, man har paaberaabt sig, og deels bringer en stor Forffjellighed tilveie mellem Lovene om Felttillæg ved Hæren og Loven om Sotillæg ved Søværnet. Den sidstnævnte Lov er jo først udkommen ifjor, nemlig under 6te Marts 1869, og der lyder § 17 saaledes: „Enkelthederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling af de i denne Lov omhandlede Tillæg m. m. ordnes af Marineministeren“. Istedet derfor faaer man nu her, hvis Wndringsforslaget vedtages, en Bestemmelse for Krigsministeriets Bedkommende, som slet ikke findes i i Loven om Søværnet. Jeg skal henhille, om det er hensigtsmæssigt saaledes at tilveiebringe forskjellige Redactioner i Love, der burde være saameget som mulig eensartede, naar den nye Bestemmelse, som sagt, er tagen fra en anden Lov, hvor den har været diceret af en ganske anden Tanke, og naar paa samme Tid Udvalget, som stiller Forslaget om at optage denne Bestemmelse, slet ikke tillægger den nogen praktiff Vigtighed eller Betydning. Da jeg